

man har ikke fundet det nødvendigt i § 49 at give en særlig regel herom.

Til § 50.

Sundhedsvedtægterne giver i almindelighed sundhedskommissionerne hjemmel til at skride ind over for og om fornødent forbyde sundhedsfarlige vandforsyningsanlæg, jfr. § 8, stk. 1, og § 12, stk. 1, i normalsundhedsvedtægten for landkommuner. Dette foreslås udvidet til at omfatte vandforsyningsanlæg, hvor der er nærliggende fare for, at vandet bliver sundhedsfarligt. Herved tænkes f. eks. på et vandforsyningsanlæg, der ligger umiddelbart i nærheden af en kirkegård. Derimod vil den omstændighed, at vandforsyningsanlægget ikke ligger i forskriftsmæssig afstand fra en sivebrønd, ikke nødvendigvis medføre nærliggende sundhedsfare.

Foranstaltninger i anledning af sundhedsfaren bør i reglen gå ud på at fjerne forureningskilden, eventuelt fjerne en forureningsmulighed uden for vandforsyningsanlægget efter reglerne i kapitel V. Hvis dette ikke kan ske, eller indtil det kan ske, kan der blive tale om foranstaltninger over for vandforsyningsanlægget, herunder om udskylning og desinfektion af ledningsanlægget, kloring af vandet, særlig hyppig prøveudtagning eller standsnings af anlæggets virksomhed midlertidigt eller endeligt. Der kan også blive tale om påbud til det vandforbrugende publikum, f. eks. om kogning af drikkevandet.

En medicinsk-hygiejnisk doktordisputats (Per Jensen: Drikkevandsundersøgelser, København 1966) understreger nødvendigheden af at sikre hygiejniske forhold ved drikkevandsforsyning — ikke mindst ved brønde og boringer på landet.

I modsætning til §§ 48 og 49 gælder § 50 også vandforsyningsanlæg, der ikke tjener til drikkevandsforsyning.

Til kapitel VII.

Som det fremgår af de indledende bemærkninger, blev der ved lov af 30. november 1857 angående staden Københavns og dens grunds forsyning med vand fra de nye vandværker givet regler om forholdet mellem Københavns Vandforsyning og kommunens beboere. Efter lovens § 14 kan yderligere regler for København om de private vandledningers indretning m. m. gives i et af indenrigsministeriet stadfæstet regulativ, jfr. nu regulativ af 15. maj 1945. Lovens regler om vandafgifter er senere afløst af regler i lov af 19. februar 1861 om en omordning af de kommunale skatter i staden København og de senere kommunale ejendomsskattelove, jfr. senest bekendtgørelse nr. 13 af 19. januar 1967 af lov om beskatning til kommunerne af faste ejen-

domme. Lov nr. 14 af 28. januar 1876 angående tilvejebringelse af vedtægter for benyttelsen af vandet fra kommunale vandværker bestemte, at de købstæder og handelspladser, der drev vandværker, med indenrigsministeriets stadfæstelse skulle kunne udfærdige vedtægter, hvorved 1857-lovens regler om uberettiget brug og utilbørligt spild af vand med eventuelle fornødne forandringer sattes i kraft i vedkommende kommune. Langt de fleste af de pågældende kommuner fik i den derefter følgende årrække vedtægter af denne begrænsede rækkevidde. Herudover indeholder lovgivningen ingen bestemmelser, der bemyndiger ministeren til at stadfæste regler om forholdet mellem vandværkerne og forbrugerne, ligesom lovgivningen bortset fra loven af 1857 ikke indeholder direkte regler af denne karakter. Heller ikke i landvæsenskommissionskendelserne angående indvindingsret for vandværker findes i reglen bestemmelser om forholdet til forbrugerne, bortset fra de kortfattede bestemmelser om forsyningspligt for private vandværker, der i reglen optages i kendelserne på grundlag af cirkulærerne af 10. oktober 1941, jfr. bemærkningerne til § 23. Imidlertid har en lang række kommuner med kommunal vandforsyning på egen hånd udfærdiget vandværksregulativer, og mange private vandværker har regulativer; siden 1948 har der eksisteret et normalregulativ for private fællesvandværker, udarbejdet af Dansk Ingeniørforening. En stor del af disse regulativer, herunder Ingeniørforeningens normalregulativ, har væsentlige lighedspunkter både indbyrdes og med den københavnske lov af 1857.

KF foreslår for offentlige vandværkers vedkommende, at der i selve vandforsyningsloven optages regler om forholdet mellem vandværket og forbrugerne, jfr. KF §§ 25-27. Reglerne er udarbejdet bl. a. på grundlag af loven af 1857 og det københavnske vandforsyningsregulativ af 15. maj 1945. Yderligere regler skal kunne gives i et regulativ, der skal stadfæstes af indenrigsministeren, jfr. § 25, stk. 1 og 2, og § 27, stk. 1 og 3. For private vandværker foreslås det, at en regel om forsyningspligt, svarende til den hidtidige regel i kendelserne, optages i selve loven, jfr. KF § 28, stk. 1. I øvrigt tænkes reglerne om forholdet til de private vandværkers forbrugere overladt til vandværkernes regulativer, jfr. KF § 28, stk. 4.

Nærværende lovforslags §§ 51-56 bygger på KFs forslag.

Man foreslår dog, at reglerne for de offentlige vandværker i større omfang overlades til regulativ.

Endvidere foreslås det, at reglerne om offentlige vandværker — i overensstemmelse med indholdet